

Zij ontdekten tot hun verbazing wat ze al wisten

Hylke Woldendorp



22 lichtelijk non-dualistische fabels



De Rat zuchtte diep. Je kunt de Angst dus overwinnen, dacht hij toch wel wat verbaasd.

Ben je er nog? Maar het tekortgevoel gaf geen antwoord. De Rat knikte. Het was voorbij.

Hij ging naar buiten, waar de zon scheen. Als hij zou kunnen fluiten zou hij nu fluitend terug lopen. Maar dat trucje had hij nog niet onder de knie, dus liep hij maar gewoon terug, als Rat.



Hylke Woldendorp schrijft al jaren verhalen voor kinderen en volwassenen. De fabels zijn de laatste ontwikkeling in zijn schrijven, nadat hij terugkeerde naar Nederland en Amsterdam, na een verblijf van 21 jaar in Australië. Ze zijn ontstaan uit een voortschrijdende spirituele ontwikkeling.

‘Zeg maar dat ik de behoefte had om het een en ander eens in woorden te vatten.’

ISBN 978-90-72475-66-4



Uitgeverij Magister
NUR 303 (Verhalenbundels)

*Zij ontdekten tot hun verbazing
wat ze al wisten*

Hylke Woldendorp

22 lichtelijk non-dualistische fabels



Uitgeverij Magister

Hylke Woldendorp, *Zij ontdekten tot hun verbazing wat ze al wisten*
22 lichtelijk non-dualistische fabels

Copyright © 2018 Hylke Woldendorp & Uitgeverij Magister

Omslagontwerp: Hylke Woldendorp

Opmaak: Ewout Storm van Leeuwen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
gereproduceerd zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

magisteruitgeverij@gmail.com

www.magisteruitgeverij.nl en www.boekenroute.nl (webwinkels)

NUR 303 (Verhalenbundels)

ISBN 978.90.72475.66.4 (papieren uitgave)

ISBN 978.90.72475.69.5 (e-boek)

Inhoud

1	De Rat en de Dood	7
2	De Rat en de Bron van Ontevredenheid	46
3	De Rat en het Tekort	62
4	De Schildpad en het Doel	76
5	De Rat en het Orakel	105
6	De Rat en de Zondebok	118
7	De Rat en de verloren Identiteit	134
8	De Rat en de Stilte	148
9	De Rat en de Tand des Tijds	155
10	De Rat en de Eenzaamheid	168
11	De Rat en het Geluk	180
12	De Rat en het Gemis	188
13	De Rat en het Oordeel	195
14	De Rat en de Onschuld	204
15	De Rat en de Leegte	212
16	De Rat en het Nu	219
17	De Rat en het Zelf	225
18	De Rat en Zichzelf	231
19	De Rat en de Vergankelijkheid	239
20	De Rat en zijn Thuis	247
21	De Rat en het Einde	255
22	De Heremietkrab en de Zin van een Vis	262

1



De Rat en de Dood

Er was eens een Rat. Hij was al heel lang een rat. Zo lang, dat hij zich niet meer kon herinneren wat hij daarvoor geweest was. Hij was grijs, met lange snorharen die hij een voor een kon bewegen. Dat was handig, omdat hij vaak door kleine kieren en gaten moest kruipen in het donker. Zijn neus was ook heel goed, vond hij. Hij kon er van alles mee ruiken, zelfs als het heel ver weg was. En met zijn oren ving hij de kleinste geluidjes op. Dat was ook handig, want in de stad waar hij woonde waren veel katten en mensen. Daar moest je voor oppassen, had hij geleerd. Als die je te pakken kregen was het gedaan met je. Hij had het al heel vaak zien gebeuren in zijn lange leven. Misschien, omdat zijn neus en oren zo goed waren, was dat nog niet met hem gebeurd. Dat dacht hij eerst. Maar na een tijd viel het hem toch op dat hij nooit gepakt werd. Op de een of andere manier sprongen de katten altijd mis en de mensen zagen hem niet. Of ze hoorden hem niet langslopen. Dat kwam natuurlijk ook omdat hij vaak 's nachts op pad ging, als de mensen sliepen.

De Rat zag dat alles en iedereen in zijn omgeving een keer door de Dood werd opgehaald. Dan was hun verhaal uit. Maar zijn eigen verhaal ging maar door en door. De Dood ging nooit naar hem toe. De Rat begon zich af te vragen waarom hij altijd alleen achterbleef. Waarom haalde de Dood hem

niet op? Hij negeerde de Rat en liep langs hem heen, zonder hem ook maar even aan te kijken. Het leek wel of hij niet bestond voor de Dood! In de buurt werd hij al 'die Ouwe Rat' genoemd door de andere dieren, die natuurlijk allemaal veel jonger waren dan hij.

Hij ontdekte ook dat hij de Dood kon zien, zonder dood te zijn. Andere dieren zagen hem pas als het te laat was en hij hen kwam ophalen.

Op een dag, toen de Dood weer langs kwam en een bijzonder aardige vriendin van hem meenam, besloot hij er wat aan te doen. Hij had er opeens genoeg van dat iedereen die hij in zijn leven leerde kennen opeens op een dag (of op een nacht) door de Dood werd opgehaald. Hij wilde wel eens weten waar de Dood iedereen naar toe bracht en of hij daar ook kon leven. Of dood zijn, wat het ook maar was. In ieder geval zou hij er vast veel vrienden en bekenden tegenkomen.

De volgende dag pakte hij wat broodkorsten, die hij in de bakkerij had gevonden, in een tasje, poetste zijn snorharen en ging op weg. Hij had onthouden in welke richting de Dood iedereen altijd meenam, dus ging hij die richting op. Hij had ook wel kunnen wachten tot de Dood weer eens verscheen om iemand op te halen, maar hij wist dat hij de Dood op zijn paard niet kon bijhouden. Die ging veel te snel voor zijn korte pootjes. Daarom ging hij maar vast een stuk op weg, in de goede richting.

Het was een mooie dag. De zon scheen. De andere dieren die hij zag waren blij met het mooie weer.

'Dag Rat,' zei de Haas, die hem kende. 'Waar ga je naar toe?'
'De Dood achterna.'

Daar schrok de Haas van. Hij vond de Dood eng, ook al had hij hem nog nooit gezien. Hij kende hem alleen uit griezelige verhalen.

‘Wat wil je met de Dood?’ vroeg hij rillend.

‘Ik wil zien waar de Dood iedereen mee naar toe neemt,’ zei de Rat. ‘Ik heb er een beetje genoeg van dat hij iedereen die ik ken zomaar meeneemt.’

De Haas knikte. ‘Jij liever dan ik. Veel succes met zoeken!’ En weg rende hij, het weiland in.

De Rat schudde verbaasd zijn hoofd en liep verder, langs het weiland naar het grote bos dat niet ver buiten de stad lag. Hij nam aan dat de Dood ook over het pad door het bos ging. Hij liep het bos in. Het was een dicht bos, vol met bomen met kronkelige wortels. Het was er schemerig. De zon ging schuil achter de bladeren aan de takken die over het pad hingen. De Rat probeerde zoveel mogelijk aan de rand van het pad te lopen. Dat deed zijn Instinct automatisch, zodat hij zich snel kon verstoppen als er gevaar dreigde. Maar eigenlijk wist hij wel dat als katten hem al niet te pakken konden krijgen, het waarschijnlijk niet nodig was.

De Rat liep een heel eind het bos in. Hij was nog nooit zo ver van huis geweest. Zijn huis was een holle ruimte, die hij zelf gegraven had en uitkwam in de kelder van de bakkerij. Dat woord had hij onthouden van de mensen die in de bakkerij kwamen om brood op te halen. Toen hij daaraan dacht kreeg hij honger. Hij ging op een boomwortel zitten en at de broodkorsten op. Nu was zijn tas een stuk lichter geworden, maar had hij geen eten meer. Zou er iets eetbaars in het bos te vinden zijn, vroeg hij zich af? In de stad kende hij genoeg plekken waar hij iets te eten kon vinden, maar hier in het bos

was dat anders. Hij keek om zich heen. Allemaal bomen. Hij ging op zijn achterpoten staan en snoof de lucht op. Hij rook vreemde, onbekende geuren. Heel anders dan wat je in de stad rook. Zou er iets eetbaars tussen zitten? Hij besloot om eerst nog maar een stuk verder te lopen. Per slot van rekening had hij net gegeten. Straks zou hij wel zien wat hij kon vinden.

In zijn hoofd kwamen veel gedachten op. Dat kon ook niet anders, want als je zo lang geleefd had als hij, dan had je veel herinneringen en dus veel gedachten over vroeger. En als je veel gedachten over het verleden hebt, heb je ook veel gedachten over de toekomst, dacht hij. Wat zou hij bijvoorbeeld doen als hij de Dood tegenkwam? Zou hij hem aanspreken of stiekem volgen? Of zou hij doen of hij ook dood was en met de andere doden meelopen? Liepen de doden eigenlijk wel? Daar had hij nooit zo op gelet. Ze gingen wel met de Dood mee, maar misschien vlogen ze wel. Daar had hij dan niets aan. Hij moest lopen, of hij wilde of niet.

De Rat liep zo na te denken dat hij verschillende keren struikelde over boomwortels of in een kuil rolde die het een of andere dier daar gegraven had. Na een tijdje hield hij daarom even op met denken en keek om zich heen. Dat hielp. Hij struikelde minder vaak en hij zag ook het vreemde dier voor zijn hol zitten.

‘Zo, zo, wat doet een stadsrat zo alleen in het bos?’ vroeg het vreemde dier.

‘Wat ben jij voor dier?’ vroeg de Rat verrast. ‘En hoe weet je dat ik uit de stad kom?’

‘Ik ben een das,’ zei het dier. ‘En jij draagt een tas. Vandaar. Ik kom wel eens die kant op.’ De Das wees met een poot in de richting waaruit de Rat kwam.

De Rat knikte. 'Ik ben op zoek naar de plek waar de Dood iedereen heen brengt.'

'Waarom wil je dat weten?'

'Omdat hij iedereen die ik ken meeneemt en mij achter laat.'

'Moet je dan niet dood zijn? Anders neemt hij je toch niet mee?'

De Rat knikte. 'Misschien is dat handiger, maar de Dood ziet mij nooit staan. Hij negeert mij iedere keer. Ik ben al heel erg oud, moet je weten.'

'Wil je graag dood?' Als je echt dood wilt, kan ik je wel helpen, hoor. En anders de Vos wel, die woont verderop in het bos.' Hij wees in de richting. 'Dan komt de Dood vanzelf om je mee te nemen.'

De Rat dacht er even over na. Het idee om zich te laten doodmaken was nog niet eerder bij hem opgekomen. Het ging een beetje tegen zijn Instinct in. Maar aan de andere kant, het zou wel een hoop loopwerk schelen.

'Nou, goed. Probeer het maar even,' besloot hij daarom.

De Das sprong boven op hem en probeerde in zijn nek te bijten. Maar hoe hij het ook probeerde, het was net of hij steeds missprong. Na een keer of tien hield hij verbaasd op.

'Nee, het lukt niet!' zei hij hijgend.

'Zoiets vermoedde ik al,' zei de Rat, toch een beetje teleurgesteld. 'De katten in de stad sprongen ook altijd mis.'

'Erg vreemd,' zei de Das toen hij uitgehijgd was. 'Zoiets heb ik nog nooit meegemaakt! Je bent het eerste ondoodbare dier dat ik tegenkom!'

De Rat vond dat wel een mooie uitdrukking. Het klonk chique. 'Ja, ik denk ook dat ik ondoodbaar ben. Zou de Dood mij daarom niet zien staan?'

‘Dat zou best eens kunnen,’ zei de Das. ‘Als Dood heb je niet veel aan een ondoodbare, denk ik. Maar vreemd blijft het. Hoe zou het toch komen dat je ondoodbaar bent?’

‘Ik ben altijd zo geweest. Ik weet ook niet hoe het komt.’

‘Misschien heeft het een reden.’

De Rat keek verbaasd op. ‘Zou je denken? Wat voor reden dan?’

‘Daar moet je achter zien te komen. Ik kan geen reden bedenken, want alles wat leeft gaat een keer dood. Dat is de Natuur. Iets wat niet doodgaat past er niet zo goed in.’

‘Denk je?’ vroeg de Rat een beetje ontmoedigd. Hij vond het idee dat hij er niet in paste een beetje jammer. Het deed hem even heel erg alleen voelen, alsof hij er niet meer bij hoorde.

‘Ja!’ zei de Das beslist. ‘Iemand die niet dood gaat past er niet in.’

‘Maar de Dood gaat ook niet dood, toch? En die past er wel in.’

‘Nou, hij hoort er wel bij, maar toch staat hij er ook een beetje buiten. Ik zou zeggen dat de Dood een Grensgeval is.’

‘Ben ik ook een Grensgeval?’ vroeg de Rat hoopvol.

De Das dacht daar even over na. ‘Ja, misschien wel, want je leeft, dat is duidelijk, dus hoor je bij het leven. Maar omdat je niet dood gaat val je er ook weer buiten.’

De Rat probeerde deze nieuwe gedachten een plekje in zijn hoofd te geven. Hij verschoof wat herinneringen naar links en wat gedachten aan de toekomst naar rechts. Zo kwam er een beetje ruimte vrij.

‘Eigenlijk lijken jullie wel op elkaar,’ zei de Das. ‘Jij leeft en gaat niet dood en de Dood is dood en wordt niet levend. Grappig hè?’

De Rat kon niet meteen zeggen dat hij het ook grappig vond, maar hij was opgelucht dat hij er toch een beetje bij hoorde. Hij was dus, net als de Dood, een Grensgeval.

‘Zijn er meer Grensgevallen?’ vroeg hij nieuwsgierig.

‘Nee, ik kan er niet meer bedenken,’ zei de Das na een tijdje stil voor zich uit gekeken te hebben. ‘Maar ik denk dat als er meer zijn, het teveel wordt. Dan raakt alles in de war.’ Hij gebaarde met zijn poot om zich heen.

De Rat knikte. Dat kon hij zich wel voorstellen. Als er meer ondoobbaren waren, zou de Natuur het vast niet meer zo goed doen.

‘Nou, dan ga ik maar weer eens,’ zei hij en nam afscheid van de Das.

Het begon nog schemeriger te worden. De zon was bezig achter de bomen te zakken. De Rat begon uit te kijken naar een plekje om te slapen. Hij vond een verlaten konijnenhol, vlak naast het pad. Een mooie plek om te slapen, dacht hij en rolde zich op.

Midden in de nacht werd hij wakker van een klagend geluid. De Rat kroop nieuwsgierig naar buiten. De volle maan maakte de nacht iets minder donker. Hij keek om zich heen. Het geluid zelf was opgehouden zodra hij buiten kwam. Maar opeens, zonder geluid, landden twee grote, scherpe klauwen vlak naast hem in een wolkje zand en grepen in het niets. Het Instinct van de Rat deed hem schrikken en wilde hem meteen laten weggrennen, terug het hol in. Maar hij bleef staan. Hij zag dat er een grote vogel aan de klauwen vast zat. Zo’n vogel had hij nog nooit gezien. Hij had een scherpe, kromme snavel en hele grote ogen. De vogel keek eerst verbaasd naar zijn klauwen en toen naar de Rat.

‘Dat is me nog nooit eerder gebeurd,’ mompelde hij hoofdschuddend.

‘Nee, ik denk dat ik weet wat je bedoelt,’ zei de Rat.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg de vogel, nog verbaasder dat de Rat gewoon bleef staan.

‘Ik ben een Grensgeval,’ verduidelijkte de Rat. ‘Ik ben ondoordbaar. Daarom greep je mis.’

‘Denk je?’ vroeg de vogel en boog zich naar de Rat. Hij probeerde hem met zijn snavel op te pakken, maar dat lukte ook niet.

‘Zie je wel?’ zei de Rat. ‘Zo gaat het altijd. Maar het ligt niet aan jou, hoor,’ voegde hij er geruststellend aan toe. ‘Het lukte de Das ook niet.’

De vogel knikte. ‘Jammer! Je ziet er mals genoeg uit.’

De Rat boog beleefd zijn hoofd. ‘Dank je. Wat ben jij voor vogel?’

‘Ik ben een uil. Aangenaam. Hoewel het nog aangenamer zou zijn als ik je wel op kon eten. Ik heb vannacht nog niets gevangen.’

‘Het spijt me dat ik je daarmee niet verder kan helpen,’ zei de Rat, weer met een beleefde buiging.

De Uil knikte en keek hem nog eens goed aan met zijn grote ogen. ‘Mag ik vragen wat een ondoordbare rat in het bos doet?’

‘Ik probeer uit te vinden waar de Dood iedereen heen brengt,’ zei de Rat. ‘Ik ben maar vast op weg gegaan, want ik denk niet dat ik hem kan bijhouden op zijn paard.’

‘Zo, zo, de Dood achterna,’ zei de Uil. ‘Vreemd idee hoor. Persoonlijk ga ik liever achter wat levends aan. Een malse muis of rat...’ Hier boog de Uil ook even beleefd naar de Rat. ‘Jij uitgezonderd natuurlijk.’

Hij dacht even na. 'Komt het omdat je ondoordbaar bent?'

'Ja.' De Rat zuchtte even. 'Ik blijf telkens alleen achter. Iedereen die ik ken is al meegenomen, of gaat binnenkort. Als dat maar vaak genoeg gebeurt krijg je er een keer genoeg van.'

'Dat kan ik me voorstellen,' zei de Uil meelevend. 'Als het steeds gebeurt, wordt het niet anders en blijft alles hetzelfde. Erg vervelend. Het enige wat dan helpt is onthechten.'

'Onthechten?' vroeg de Rat verbaasd. 'Hoe dan?'

'Je doet als het ware een stapje achteruit en bekijkt alles van een afstandje,' legde de Uil uit. 'Of je doet een stapje opzij. Dan gaat het langs je heen en kan je het als water van je veren laten afglijden. Een beetje schudden en het is weg.' De Uil schudde zijn veren om het te laten zien.

'Maar dat verandert toch niets?' zei de Rat verbaasd.

'Nee, alles blijft hetzelfde,' zei de Uil. 'Maar omdat het jou niet meer zo raakt kan het je ook niet meer zoveel schelen. Dat helpt. Soms kan je er zelfs om lachen.' De Uil lachte kraszend. 'Zie je wel? Ik lach er nu alweer om dat ik je niet te pakken kon krijgen. Veel beter dan verdrietig of boos worden.'

De Rat schudde verbaasd zijn hoofd. 'Dat lijkt wel handig. Hoe doe je dat?'

'Het doet zichzelf,' zei de Uil met knorrende maag. 'Als je maar een stapje terug doet. Gewoon proberen. Nu moet ik echt gaan, anders wordt het teveel onthechten vannacht.' Hij sloeg zijn vleugels uit en vloog geruisloos weg.

De Rat kroop terug in het hol. Hij lag nog een tijd wakker en dacht aan wat de Uil had gezegd. Hij nam zich voor het onthechten te oefenen. Wie weet kon hij er dan ook om lachen! Dat leek hem wel fijn.

De volgende dag gebeurde er iets onvoorziens, voor zover er niet de hele tijd al onvoorziene dingen gebeurden, dacht de Rat toen hij er was. Hier had hij geen rekening mee gehouden. Het gebeurde nadat de Rat de Egel ontmoette op het bospad.

‘Waag het niet!’ riep de Egel en zette haar stekels op.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg de Rat verbaasd.

‘Wil je me dan niet opeten?’ vroeg de egel, op haar beurt verbaasd en liet haar stekels een beetje zakken.

‘Nee, dat was nog niet in me opgekomen,’ zei de Rat, ‘hoewel ik wel trek begin te krijgen. Maar niet in jou!’ voegde hij er snel aan toe omdat de Egel haar stekels weer opstak. ‘Meer in...eh...’ Hij keek om zich heen en zag een notenboom. ‘Noten!’ zei hij beslist.

De Egel liet haar stekels weer zakken. ‘Dan is het goed. Ga je gang. Je mag ze allemaal hebben.’

‘Dank je,’ zei de Rat en snuffelde een paar noten op die hij meteen tussen zijn tanden kraakte.

‘Wat doe hier eigenlijk in het bos?’ vroeg de Egel, gerustgesteld nu ze de Rat noten zag eten.

‘Ik ben op weg,’ zei de Rat met volle mond. ‘Ik zoek de plek waar de Dood iedereen heen brengt.’

‘De Dood?’ De Egel had daar even niet van terug. Het was niet een onderwerp waar ze zich veel mee bezig hield. Ze had natuurlijk wel dode dieren gezien, maar de Dood zelf nog nooit. En wat er na de dood met iemand gebeurde, daar had ze zeker nooit over nagedacht. Dood was dood, dan was er niets meer. Alleen als je levend was, dan was alles er. Dat maakte de dood zo eng.

‘Ja,’ zei de Rat. ‘Ik hoop dat ik oude bekenden weer zal zien die hij heeft meegenomen.’

‘Ben je niet bang dat hij jou ook zal pakken?’ vroeg de Egel, huiverend bij de gedachte dat de Dood haar opeens zou kunnen beetpakken.

‘Nee, niet echt,’ zei de Rat. ‘Je moet weten dat ik ondoordbaar ben. Vraag het maar aan de Das, of de Uil.’

‘Bedoel je dat je nooit doodgaat?’ vroeg de Egel verbaasd.

‘Ik denk het niet. De Dood laat mij altijd staan.’

‘Zei hij dan iets?’ vroeg de Egel, verbaasd over haar eigen vraag. Want het liefst zou ze nu zijn doorgelopen om over wat anders na te denken.

‘Niets. Hij deed net of hij me niet zag.’

Hij had genoeg gegeten. ‘Nou, ik ga maar weer eens, anders vind ik die plek nooit.’

De Egel haalde opgelucht adem en zei snel gedag. Ze schuifde weg, het bos in om over wat anders na te denken. De Rat vulde zijn tas met noten en liep verder over het bospad.

Toen kwam hij bij de onvoorziene gebeurtenis. Het was niet echt een gebeurtenis, meer een situatie. Maar wel een waar de Rat geen rekening mee had gehouden en dus onvoorzien. Hij kwam op een tweesprong uit. Het bospad splitste zich opeens in twee richtingen. Welke richting was de goede richting? Over welk pad ging de Dood met de dieren die hij meenam?

Er stond een paal op de splitsing, met twee borden die de weg aanwezen. Omdat de Rat niet kon lezen wist hij niet waar de wegen naar toe gingen. Boven op de paal zat een blauwgrijze reiger, die de Rat nog kende van het weiland bij de stad. Toen had de Reiger nooit geprobeerd om hem op te eten. Er was genoeg ander, gemakkelijker, eten te vinden bij de beek die langs het weiland stroomde. Maar nu zat de Reiger hem geïnteresseerd aan te staren.

De Rat ging op zijn achterpoten zitten en keek terug. 'Ik zou het maar niet doen, als ik jou was,' zei hij vriendelijk. 'Ik ben ondoordbaar. Ik zeg het maar vast, want het scheelt tijd.'

De Reiger hield zijn hoofd schuin. 'Dan is het maar goed dat ik al gegeten heb,' zei hij met een grijns. 'Wat kom je zo ver van de stad doen?'

'Ik ben op zoek. Maar wat doet een reiger midden in het bos?' 'Vissen,' zei de Reiger alsof dat de gewoonste zaak van de wereld was.

De Rat keek op zijn beurt verbaasd.

De Reiger wees met zijn snavel langs een van de twee wegen. 'Verderop is een rivier waar je goed kunt vissen,' verduidelijkte hij. 'Maar misschien had ik dat beter niet kunnen zeggen,' voegde hij er spijtig aan toe.

'Hoe bedoel je?' vroeg de Rat verbaasd.

'Nu weet je waar je goed kunt vissen. Hoe meer het weten hoe minder vis voor mij, snap je? Of houd je niet van vis?' vroeg hij hoopvol.

'Jawel hoor. Ik ben niet zo kieskeurig. Maar ik kan niet vissen, dus hoef je niet bang te zijn,' zei de Rat geruststellend.

De Reiger haalde opgelucht adem. 'Wat zoek je dan wel?'

'Ik zoek de plek waar de Dood iedereen heen brengt. Ik weet dat hij door het bos gaat, maar nu weet ik niet langs welke weg. Heb jij de Dood hier wel eens langs zien komen?'

'Nee, dan zat ik hier toch niet meer?!' De Reiger schudde zijn hoofd alsof hij niet kon geloven hoe dom die vraag van de Rat was.

De Rat zuchtte. 'Het komt omdat ik ondoordbaar ben. Daarom kan ik hem zien, denk ik. Ik vergeet wel eens dat anderen hem niet kunnen zien.'

‘Nu weet je het weer. Misschien is het goed om het te onthouden, zodat je die vraag niet meer zomaar aan iemand stelt!’ zei de Reiger een beetje geïrriteerd. ‘Wie wil er nou achter de Dood aan? Dan ben je toch niet wijs?’

‘Wel als je ondoordbaar bent en de Dood iedereen die je kent heeft meegenomen,’ zei de Rat koppig. ‘Dan is er niet veel anders wat je nog kunt doen. Dan moet je het proberen.’

‘Volgens mij denk je teveel,’ zei de Reiger eigenwijs. ‘Je kunt ook gaan vissen. Als je vist verdwijnen al je gedachten. Heerlijk is dat. Geen vuiltje aan de lucht. Ik ga vissen!’ Hij sloeg zijn vleugels uit, zette zich af en met lange slagen vloog hij weg, de weg over naar de rivier. ‘Ga vissen!’ riep hij nog en verdween.

De Rat dacht er even over na. Zou hij echt teveel denken? Zou vissen hetzelfde doen als onthechten? Als je er geen gedachten over had, raakte het je ook niet echt. Dan was het er nog wel, maar omdat je er niet over nadacht ging het niet in je zitten. Dat had hetzelfde effect als onthechten, toch?

De Rat zuchtte. Hij wist ondertussen nog steeds niet welke weg de Dood ging, maar hij moest toch kiezen. Of wachten, tot de Dood een keer voorbij kwam. Hij keek naar de twee wegen. Ze leken erg op elkaar. Hij hield zijn hoofd een beetje schuin, de ene kant op en weer terug, de andere kant op, maar het hielp niet. Op een ingeving van zijn Intuïtie koos hij ten slotte de linker weg. Waarom wist hij niet, maar hij hoopte dat zijn Intuïtie er wel een idee over had. Hij liep een flink stuk door en toen begon het te regenen.

De Rat had de wolken niet zien aankomen omdat hij diep in gedachten precies dat deed wat niets met onthechten te maken had. Of vissen. De regen werd eerst nog door de takken van de bomen tegengehouden, maar dat duurde niet lang.

Toen kwamen eerst de druppels en later de straaltjes regen op zijn nek terecht. Hij probeerde het een tijdje te negeren. Maar toen zijn tas vol water liep werd het te erg. Wat er ook voor onthechten te zeggen valt, dacht hij, dit is te nat. Hij rilde. Na wat zoeken vond hij een hol onder een boomwortel waar hij kon schuilen. Buiten begon het nog harder te regenen. Zou de Dood zich daar iets van aantrekken, vroeg hij zich af? Of liep hij op dit moment met een sliert dode dieren achter zich aan, dwars door de regen over de bosweg? Hij zou het nooit weten want naar buiten gaan deed hij niet.

Hij keek eens goed om zich heen. Het was een ruim hol met een gang achterin. Nieuwsgierig ging hij de gang in en kwam in een dieper gelegen hol uit. Daar lagen de botjes van een dier dat een tijd geleden gestorven was. In een hoek van het hol werd het nog donkerder. Er vormde zich een schaduw in de vorm van een vos.

‘Hallo,’ zei de schaduw. ‘Wat kom jij hier doen?’

Even was de Rat te verbaasd om antwoord te geven.

‘Ik kom schuilen voor de regen,’ zei hij toen. ‘Maar wat doe jij hier nog? Moest je niet mee met de Dood?’

De schaduw van de vos schudde zijn hoofd. ‘Misschien wel, maar hij heeft me nog steeds niet opgehaald. Ik zit hier al een tijdje, zoals je kunt zien.’ Hij wees op de botjes. ‘Eerst had ik nog een mooie vacht. Roodbruin, weet je wel? Maar nu is er niets meer van over,’ zei hij berustend. ‘Het is even wennen, maar een voordeel is dat ik geen honger meer krijg. Of slaap. Of... alles eigenlijk.’

De Rat knikte begrijpend. ‘Ja, als je dood bent hoef je niets meer. Dat is wel lekker rustig, toch?’

De schaduw van de vos krabde met een schaduwpoet op de

grond en zuchtte. 'Ja, rustig wel. Maar ook saai. Ik hang hier maar wat rond. Verder gebeurt er niet veel. Jij bent de eerste die niet voor me wegrent.'

'Dat komt omdat ik een Grensgeval ben,' zei de Rat. 'Ik ben ondoordbaar. Eigenlijk ben ik op zoek naar de plek waar de Dood iedereen heen brengt.'

'Zo!' zei de schaduw van de vos onder de indruk. 'En wat ga je daar doen?'

'Dat weet ik nog niet, maar ik hoop veel oude bekenden terug te zien. Ik vind het nogal saai om steeds weer opnieuw te moeten beginnen. Misschien wel net zo saai als het voor jou is.'

'Wat een vreemde gedachte. Dat het net zo saai is om altijd maar door te leven als om dood te zijn. Zo heb ik er nog nooit naar gekeken.'

'Het heeft bij mij ook wel even geduurd, voordat ik het zo zag, hoor,' zei de Rat. 'Je hebt het in het begin niet zo in de gaten, maar na een tijdje gaat het toch opvallen dat je steeds alleen achter blijft.'

De schaduw van de vos zat even stil na te denken. 'Als het toch hetzelfde is, zou je dan ook dood willen zijn?' vroeg hij toen.

'Ja, als ik bij mijn vrienden kan zijn, wel. Denk ik,' zei de Rat voorzichtig. 'Het hangt ervan af of het er leuk is.'

'Wat is leuk?' vroeg de schaduw van de vos, die dat begrip sinds hij dood was een beetje kwijt was geraakt.

'Nou, als het er koud is en het weer is slecht en je mag er niets, dan is het niet leuk,' zei de Rat na even nadenken. 'Maar dat wil ik zelf zien. Daarom wil ik straks weer achter de Dood aan.'